

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Charitati fraternæ quænam aduersentur: canon charitatis qui sit, pax item cum proximo qui seruanda sit. Cap. XXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

tionem putauerit laesam, aut in opinione hominum post hac se fore minorem: tunc enim quasi grandi zelo (ne de se scandalum oriatur, verius autem ne despicatur seipsum excusat, propugnatque. Heu quanta dicuntur, quanta fiunt in hominibus ad sui propugnationem (quia timent de se minus quam velunt sentire) quae putant tamen ipsi quoque iuste se quasi pro amouendo scandalo agere, cum reuera nihil ibi sit scandali, imò nihil sit aliud quam superbiae spiritus, ambitioque, quae non sinit, vt consentiant se non fieri maiores, aut exhonorari. Hæc itaque torquet eos, quauis (vt dixi) sub nomine zeli se palliet, ambitio.

VI
E
Superbia vti se palliet sub specie zeli.

Charitati fraternæ quænam aduersentur: canon charitatis quæ sit: pax item cum proximo quæ seruanda sit.

CAPVT XXIV.

Nillas admitte suspensiones, timoresve, aut cogitationes, quod de congregatione fratres tui tibi machinentur malum, aut quod obloquantur. Crede potius omnes ad te habere charitatem: tamen si interdum quis erga te labatur verbo, de eodem mox pœniturus. Atque idem tu quoque ad omnes serua charitatem. Compertissimum nanque est eiusmodi phantasijs (apud eos qui se persequutionem arbitrantur pati) plerunque inesse falsitatem erroremque, vnde graues oriuntur sæpenumero tentationes, grauiaque sequuntur scismata. Fratri ac proximo tuo, si quid hic ignominia dignum, aut delictum commiserit, tu ex animo cõpatere, & atq; si tu id fecisses, pro eo parè affectu assume vbi proximi tui videris defectu errorève, cui non inest delictu, nec scãdalũ alijs affert, noli tu defectum illũ insinuare alteri, nec etiã ei qui admisit: sed pro illius honestate tu si clã potes, supple aut corrige, atque tanquã proprios tuos defectus te tua ac absconde. Quod si aded graue quid foret, vt vrgente conscientia eidem delinquenti foret admonitio facienda, vel per te ipsum hoc facias, vel per alium quem libenter audit, aut certè per Prælatum, non tanquam per iudicem, sed tanquam per patrem, qui curaturus, non puniturus accedat fratrem, quomodocunq; illi melius consultum videbitur: internum tamen alteri nemini eius debes ignominiam manifestare, sed pro illo orare. Si cuiuspiam defectum, confusionem aut ignominiam præseruare potes, illum si tibi videtur hoc æquanimiter accepturus præmone, ne incidat. Si verò in publico incidit, vt sit, si quis in diuino officio, aut obsequio, palam errorem seu negligentiam committit, tu non accurras ad corrigendum aut supplendum illum defectum, vbi præsto fuerit is cui ex officio huiusmodi emòdare incùbit, aut alij præsentis sunt, qui ad corrigendũ proni sunt.

Suspiciones non eẽ admittendas.

Defectus proximorũ quando sint celandũ, aut ex charitate reuelandũ.

QQ 2

Nul-

Cur non fa-
cite se quis
delectatio-
gere, vt a-
liorum cor-
rigat euata

Nullius itaque defectum tolerabilem in eius praesentia qui hunc admisit sup-
pleas, tum propter tui ostentationem, tum propter illius humiliationem vitan-
dam. Ea quae nemo libenter facit, & quae non laudem sed despectionem ac labori
habent, item ea quae caeteri horrent, tu amplectere, & tibi relictis esse gaude, par-
tim quod vilia tibi agenda relinquuntur, partim quod fratres tuos ab ijs, quae ni-
si grauate ipsi facerent, lenaueris. Haec tamen tu potius in secreto quam palam
facias, propter humilitatis custodiam, & propter sinceriores affectum chari-
tatis. e tibi forte cogitatio iactabunda blandiatur, quod nemo voluerit alius
fecisse. Si vero hic nihil periculi affuerit, potes in tui humiliatione ea quae ne-
cessaria sunt, licet vilia sint, & laude careant humana, palam agere. Sed obserua,
ne haec exterior humiliatio intus generet tibi exaltationem aut aestimacionem,
superbiam quam cecutiens admittas. Addendum quoque pro alijs huiusmodi labo-
res aut opera facere, quomodo animus tibi debet esse paratus ex charitate, ut
vltro teingerere, nisi scias quempiam optare se tuo beneficio supportari, esset pra-
sumptionis.

Charitatis
regula cui li-
bet obserua-
da quae.
Tob. 4.
Mat. 7.

Vna tantum est regula charitatis obseruanda, qua falli non potes, quam si
neglexeris, haud poteris excusari. Est enim quasi pro lege indita naturae aded,
vt huius instinctu, nisi rationis expertus, nemo possit non gaudere. Haec autem
est regula: *Quod tibi oderis fieri, alteri ne feceris.* Et est diuerso. *Quicquid tibi optas fieri,
alteri etiam libenter impendas.* Hoc tamen intelligendum est de his quae secundum
rationem (quae Deo subiecta est) optantur fieri. Nam luxuriosus homo optaret
sibi multa fieri, in multisque sibi contentiri, ad quae illi acquiescere esset neces-
sarium. Idem quoque propterea, quod sibi optaret ad illicita consentiri non debet
eadem proximis impendere, nec eisdem suffragari aut consentire. Nec in hoc
contra hanc regulam agit naturae, aut charitatis. Vt autem lex haec, quae natu-
rae est (vt meritoria fiat) seruetur, recolendum est verbum Christi, quod in-
uentionem moueat ad operandum, scilicet: *Quod vni ex minimis meis fecistis, hoc mihi
fecistis.* Christi igitur contemplatione haec, aliaque omnia seruanda sunt.

Mat. 25.

Turbatio
proximorum
quam stu-
diose praer-
uenda sit.

Supra dixi, quomodo in te animum debeas transformare proximi, si illum
videris contristatum: Pari (nunc dico) modo, si consolatum audis, cum illo do-
bes consolari ac gaudere, vt in omnibus sincere charitatis exprimas affectum, &
quomodo eius aduersa, ita eius felicia ac fortunata aestimes esse tua. Nihil con-
agas aut promoueas vltro aut seienter, quae sine culpa omitti possunt, vnde pro-
ximos, aut fratres tuos, potissimum eos inter quos viuus, turbari credideris aut
offendi.

Quae enim est utilitas, aut proprijs commodis, aut homini vni inservire, vt
multis interea obstrepere? Accommoda ergo tuum animum, fratrum, aut eo-
rum, inter quos viuus voluntatibus, in his quae licita sunt, vt tu pariter & illi pa-
cem habeant, hoc est ne ex te, aut propter voluntates tuas priuatas, quas fortal-
se contra eorum voluntatem efficere praualeres, turbationem ac molestiam
habeant, sed magis consolationem charitatis, spiritu haec omnia te docente. Ho-
tum autem in te tio nulla esse debet, vt illis placeas, ab illis ameris, aut
commodi quid ab ijsdem recipias: sed ab ijs omnibus desiderijs liber ac
nudus hoc vnum desideres, hoc vnum optes, ne turbentur fratres tui
quos (quia amas & colis) vis non contristari, non turbari, nullam occasionem
vis eos, vnde Deum offendant, incidere: quod totum est querere Dei gloriam, &
proxi-

proximorum consolationem, non ea quæ tua sunt. Alios velle ædificari, omnibus seruilè se exhibere, & nomen sanctitatis aut querere, aut velle retinere. Vide te bene sentiant homines (licet sub specie id fiat ædificationis, quo magis videri possis querere proximum quam teipsum), (crede mihi tamen) rete est hic diaboli, & superbia latet. Quamuis enim alios velis ædificari, & exemplar accipere eos vitæ melioris, tamen quia ex privato id potest accidere amore, dum teipsum simul queris cupisq; vt ex te potius quam ex alio id veniat, quo tu huius laudem habeas, tibi que apud homines hæc opinio famaq; accedat, videlicet te esse ex quo proximus fit ædificatus, destruitur opus totum. Esto igitur coram Deo purus ac resignatus, vt siue hominibus placeas, siue displiceas, perinde sit tibi, nec vnum magis optes quam alterum: Deum autem omnibus, Deoque cunctos placere maximopere optes & satagas. Siue igitur à proximis te videaris despici, siue honorari, vt runque in interiori homine nescias, hoc est neutrum horum ad cor sumas, sed inter vtrumque nihil motus, iuxta conscientiam & rationis dictamen mane tranquillus. Porro vbi culpam habes ac malam causam quare ab hominibus ac fratribus habeatis odiosus, dole, quia occasionem & causam præstitisti. Dole, inquam, non quod fratrum iudicia & offensiones habeas sustinere, sed quia id fecisti quo mereris dignus sustinere. Propter peccatum enim dole non propter tui contemptum. Maximam pacem inuenit, cum omnibusque charitatem potest seruare, quisquis de re aliena nihil se intromittit, quisquis non quæ sua sunt, sed quæ sunt Iesu Christi querit. Fratribus tuis à te aliquid tibi factu possibile ac licitum postulanti bus, nunquam aliud respondeas, nisi libenter, aut, ego faciam. Hæc autem huiusmodi vultu, voce, & animo proferas, vt postulanti ambiguum non sit, quin libenter facias. Si tu aliquid laudabile egeris, nulla moueati propria complacentiæ passione, sed tibi persuade quod alius hoc fecerit. Sicut exhibere opera charitatis sæpenumero in proximi corde tentationem aut displicentiam sanat: ita à proximo quoque, qui charitatis operibus similiter studet, interdum humiliter rogare aliquid obsequij, eiusdem conscientiam serenat, cui sciat à se nil fuisse petitum, nisi is qui petit confidentiam habuisset, & bene de se, id est, de eo quem rogat, sentiret.

Superbia sub specie ædificationis latens.

Pacem cum proximo quo quis seruet. Phil. 2.

Dilectione Dei cum odio proximi stare non posse. Mat. 23.

Ibidem.

Quemadmodum caput Christi venerans, aut floribus illud ornans, reliqua verò eius membra interim pungens, placere Christo non posses: ita nec Christum potes diligere, qui caput est Ecclesiæ, & alia eius membra scilicet homines intera aut saltem vnum ex his odisse. Si enim Christum diligis, omnia oportet membra eius te diligere, secundum quod membra eius sunt. Quod enim vnus ex minimis meis fecisti (dicit ipse) michi fecisti. Si faceris bene, bene recipies, idque tunc quando tibi dicitur: Venite benediciti in regnum &c. Si vero male, male recipies quando dicitur: Ite maledicti in ignem æternum &c.

(*)

22 3

Pii